

[Korsgaard.]

Da Førræderiloven var til tredie Behandling, tog jeg Ordet og udtalte min Betænkelse med Hensyn til, hvad der kunde ske over for Personer, som havde handlet, efter hvad man maatte formode, i god Tro i Henhold til bestaaende Love, Love, som man ganske vist med Rette vilde kunne sige var mere eller mindre paatvunget den dasiddende Regering, men som ikke desto mindre efter mine Begreber var Love. De Bemærkninger, jeg gjorde, og som særlig gik ud paa, at jeg kunde tænke mig Tilfælde, hvor det vilde være betænkeligt at man straffede Personer, der havde meldt sig frivilligt til den tyske Tjeneste, gav Anledning til, at den højtærede Justitsminister udtalte sig paa en saadan Maade, at jeg, saa vidt jeg forstod — men jeg kan have misforstaaet det —, turde nære det Haab, at slige Tilfælde kunde antages at blive behandlet mildere. Men hvorledes bliver nu de, der er blevet taget og dømt, behandlet? Kan man med mindste Skygge af Ret sige, at de bliver dømt mildt? Jeg tror, man maa sige nej. Paa et vist Tidspunkt faldt der jo visse Domme ved Byretten, som gav bl. a. den højtærede Justitsminister Lejlighed til at udtale, saa vidt jeg har forstaaet af Pressen, at disse Domme var forkerte. Man skal jo ikke kritisere Domstolene, og er der nogen, der absolut ikke skal kritisere Domstolene, maa det formodentlig være den højtærede Justitsminister. Jeg agter heller ikke at kritisere Domstolene, dertil mener jeg ikke at have fornøden Indsigt, men jeg vil sige, at havde jeg vidst, at det blev saa vanvittigt haarde Domme, der i mangfoldige Tilfælde vilde blive idømt Personer, som har forsyndet sig, til Trods for at de maatte antage, at de havde handlet efter bestaaende Lov, saa kunde jeg ikke have stemt for Førræderiloven, saa havde jeg stemt imod. Som det vil kunne ses af Rigsdagstidende, udtalte jeg i den ret korte Bemærkning, jeg gjorde om Sagen, at jeg nok vilde stemme for Lovforslaget, men at jeg fandt, det var en Fejl, at man gik tilbage til Tiden før 29. August. Nu finder jeg, at det var en overmaade stor Fejl, at man gik tilbage, men det lader sig jo ikke rette. Det er med denne Erfaring for Øje, jeg er blevet betænkelig ved at stemme for det her foreliggende Lovforslag.

Nu vil man kunne spørge: Hvilken Forbindelse har de to Ting, det forrige Lovforslag og dette, med hinanden? Det er vel svært at svare paa. Nogen Forbindelse har de i hvert Fald efter min Mening.

Hvad jeg i det foreliggende Lovforslag

finder urigtigt, er § 1, Stk. 2, hvor der staar, at paa Forhaand er de undtaget fra at kunne faa Erstatning, som har tilhørt det nazistiske Parti paa noget som helst Tidspunkt i Perioden fra 9. April og fremefter. Nu forstaar jeg efter Udtalelser, der er tilgaaet mig fra et æret Medlem af Udvalget, at dette ikke skal forstaaes bogstaveligt, og det er jeg meget glad ved. Jeg har ogsaa ved en tidligere Lejlighed givet Udtryk for, at jeg fandt det betænkeligt, at det stod, som det stod, men paa det daværende Tidspunkt fandt den højtærede Justitsminister det maaske ikke Umagen værd at komme ind paa det over for et saa ubetydeligt Rigsdagsmedlem, som min Ringhed maa anses for at være. Jeg forstaar altsaa, at der i Udvalget er fremsat den Udtalelse, at Borgere, som har været Medlemmer af det nazistiske Parti til hen i Juni Maaned, er ikke paa Forhaand undtaget fra at kunne faa Erstatning. Dette er for mig en ikke uvæsentlig Ændring, idet jeg ikke har kunnet læse § 1 paa anden Maade, end at den simpelthen omfatter alle, der har været Medlemmer af det nazistiske Parti. Jeg vilde finde det meget besynderligt, at nogen Dansk med en rigtig dansk Indstilling har kunnet indmelde sig i det nazistiske Parti efter den 9. April. Derimod kan jeg ikke paa Forhaand sige, at jeg ikke har kunnet forstaa, at nogen har kunnet være Nazist før den 9. April, og det er vel ikke unaturligt, at de har maattet se Tiden lidt an, efter at den tyske Besættelse havde fundet Sted. Dér forstaar jeg nu, hvis den Meddelelse, jeg har faaet, er rigtig, — og det haaber jeg, den højtærede Minister enten vil bekræfte eller afkræfte —, at man, som sagt, paa Forhaand undtager dem, der kun har været Medlemmer af det nazistiske Parti til ind i Juni Maaned.

De Domme, man har fældet, og som naturligvis er i Overensstemmelse med Loven, gaar jo i mangfoldige Tilfælde op til 8—10—12 Aar, og samtidig dømmes de vedkommende til at miste deres borgerlige Rettigheder, eller hvordan man nu skal udtrykke det, for Livstid. Jeg maa sige, at skulde jeg personlig udsættes for en saadan Dom, vilde jeg foretrække at blive skudt — jeg erindrings ogsaa i et Blad at have set, at en domfældt har udtalt sig paa en noget lignende Maade. Den Mildhed, der skulde ligge i at begrænse Straffen til dette Aaremaal og lade dem slippe for at blive skudt, synes jeg er en falsk Mildhed. Og det er jo ikke nok med, at de paagældende bliver dømt, men hvorledes behandler man gennemgaaende ude i Befolkningen deres Familier? De bliver